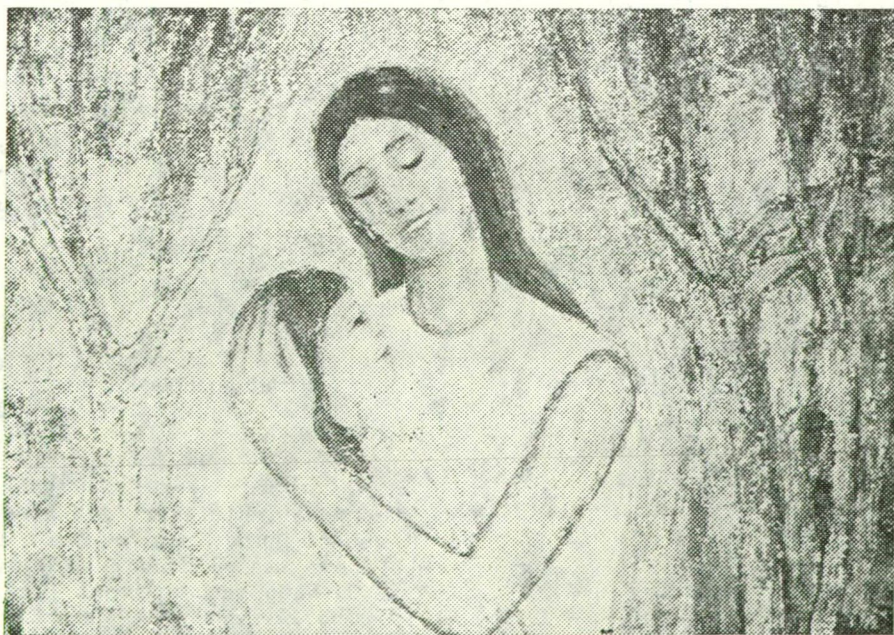

s az égi-földi dimenziók egységét, konkrét időt és időtlen időt, egyszóval: az élmény kapcsán mozgósítható világot. De ez a szabad képzettársításra emlékeztető módszer mégsem a század eleji szabad asszociációs versek sorsára juttatja a hosszú verseket. Így az Imákat sem, mert ebben a fölgyorsított íráshajzában nem gazdátlan képzetek verődnek egymás mellé, hanem léthelyzetek. Nem képek, hanem megélt létmozzanatok. Egy karácsonyi emlék, egy álombeli rendőrség emléke, egy festmény fölmutatása, beszélgetéstöredék az aranyetszés művészi elvéről, a politika, a társadalom asztaláról fölcspített morzsák, a halál átértékelődése a halál után és így tovább. A hosszú vers a szabad lélegzetvétel verse s egyúttal a szabadságé is. A forma nem esztétikai minőségeket örvényeltet, hanem bennünket.

Meggyőződésem, hogy az Imák ismerete nélkül nemcsak egy nemzedék, de egy ország lelkiállapota is homályban maradna.

FONTOS SÁNDOR: ANYA